Uitspraak Commissie van Beroep 2010-04 d.d. 11 maart 2010
(mr. A. Rutten-Roos, voorzitter, mr. C.A. Joustra, drs. P.H.M. Kuijs AAG, mr. F.H.J. Mijnssen en F.P. Peijster, leden, en mr. M.J. Drijftholt, secretaris)

Samenvatting

De tussenpersoon zou verzekeringneemster verkeerd hebben geadviseerd door lijfrente-verzekeringen te adviseren terwijl verzekeringneemster een slechte gezondheid had. Vijf jaar na afsluiten van de overeenkomsten is verzekeringneemster overleden. Consument vordert als erfgenaam betaling van hetgeen de verzekeringneemster voor de verzekeringen heeft betaald, verminderd met hetgeen de verzekeraar heeft uitgekeerd. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het geschil in volle omvang behandeld dient te worden. Bij het aangaan van de verzekeringsovereenkomst dient een tussenpersoon, ter beoordeling van de levensverwachting van de verzekerde, zich te vergewissen van diens gezondheid. Door geen onderzoek te doen naar de gezondheidstoestand van de verzekeringneemster en in verband daarmee niet te adviseren geen lijfrenteverzekering aan te gaan, is de tussenpersoon tekortgeschoten en kan de schade aan hem worden toegerekend. De vordering van Consument wordt toegewezen.

Klik hier voor de uitspraak in eerste aanleg.

1.1 Appellant (verder: de erfgenaam) heeft bij een op 31 augustus 2009 als verzonden en door de Beroepscommissie ontvangen beroepschrift op de voet van artikel 22.1 van Reglement Geschillencommissie Financiële Dienstverlening (Reglement Geschillencommissie) in verband met artikel 5 van het Reglement Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening (Reglement Beroepscommissie) aan de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening (Beroepscommissie) een uitspraak van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening (de Geschillencommissie) van 30 juli 2009 ter toetsing voorgelegd. De erfgenaam heeft zijn beroepschrift aangevuld bij brief van 8 december 2009.

1.2 Verweerster in beroep (verder: de tussenpersoon) heeft bij een op 13 januari 2010 gedateerd verweerschrift verzocht het beroep af te wijzen.

1.3 De Beroepscommissie heeft het hoger beroep mondeling behandeld op 8 februari 2010. Daarbij waren de erfgenaam en de tussenpersoon aanwezig. De erfgenaam heeft het beroep toegelicht aan de hand van op 31 januari 2010 gedateerde, door hem bij de mondelinge behandeling overgelegde, aantekeningen. Hij heeft daarbij nog een obductierapport betreffende zijn moeder in het geding gebracht. De tussenpersoon gaf te kennen daartegen geen bezwaar te hebben.

2. De procedure in eerste aanleg

Voor het verloop van de procedure in eerste aanleg verwijst de Beroepscommissie naar de aan deze uitspraak gehechte uitspraak van de Geschillencommissie.

3. Inleiding op de beoordeling van het beroep

3.1 De Beroepscommissie gaat op grond van de niet of niet voldoende weersproken inhoud van de stukken van het geding uit van het volgende.

(i) De moeder van de erfgenaam, geboren op 8 mei 1938, heeft bij twee overeenkomsten lijfrentes verzekerd, verder als lijfrenteverzekering aan te duiden. De beide aanvraagformulieren voor de lijfrenteverzekeringen zijn ondertekend op 21 juni 2000. De moeder van de erfgenaam was in beide gevallen zowel verzekeringnemer, verzekerde als begunstigde. Zij wordt verder verzekeringneemster genoemd.

(ii) De eerste lijfrente, met polisnummer 78046643, ging in op 1 juli 2000 en had als einddatum 1 juli 2011. Zij voorzag in een uitkering van f. 12.579,76 per jaar uit te keren tot de einddatum van de verzekering dan wel tot het eerder overlijden van de verzekeringneemster. De koopsom bedroeg f 100.000,--.

(iii) De tweede lijfrente, met polisnummer 78046575, ging eveneens in op 1 juli 2000 en voorzag in een levenslange uitkering van f 7.804,48 per jaar. De koopsom bedroeg f 100.000,--.

(iv) De verzekeringneemster is overleden op 1 februari 2005.

(v) Het voor de lijfrenteverzekeringen tezamen verschuldigde bedrag van f 200.000,-- is blijkens een op 1 september 2000 gedateerd rekeningafschrift afgeschreven van een bij het kantoor te s-Gravenhage van de tussenpersoon lopende rekening staande ten name van de heer X en/of verzekeringneemster en/of haar dochter. In de aanvraagformulieren is vermeld dat de uitkeringen dienden te worden betaald door overschrijving naar diezelfde rekening.

(vi) Er zijn geen contraverzekeringen gesloten.

(vii) Volgens de niet bestreden opgave van de tussenpersoon heeft de verzekeraar ter zake van de lijfrente met polisnummer A een bedrag betaald van € 25.687,98 en ter zake van de lijfrente met polisnummer B een bedrag van € 15.936,84. Na het overlijden van de verzekeringneemster zijn geen uitkeringen meer gedaan.

(viii) De tussenpersoon kan geen gegevens verschaffen waaruit blijkt hoe bij de advisering en de bemiddeling te werk is gegaan. Hij heeft verklaard dat een reconstructie van het aan de verzekeringneemster gegeven advies niet meer mogelijk is omdat een cliëntendossier en gespreksnotities ontbreken. Bij de mondelinge behandeling heeft de tussenpersoon dit aldus nader toegelicht dat de tussenpersoon ertoe is overgegaan dergelijke aantekeningen te digitaliseren. Daarbij zijn stukken, zoals zo-even bedoeld, verloren gegaan en niet meer te achterhalen. De medewerkster die de zaak destijds heeft behandeld is niet meer in dienst van de tussenpersoon. Deze heeft geen pogingen ondernomen haar op te sporen.

3.2 De Geschillencommissie heeft, in hoger beroep niet bestreden, vastgesteld dat de erfgenaam betaling door de aangeslotene vordert van hetgeen de verzekeringneemster voor de lijfrenteverzekeringen heeft betaald, verminderd met hetgeen de verzekeraar heeft uitgekeerd, met rente. Het door de verzekeringneemster betaalde bedrag van f 200.000,-- komt overeen met € 90.756,04. Gezamenlijk is door de verzekeraar een bedrag van € 41.624,82 uitgekeerd. Het gevorderde bedrag komt derhalve neer op € 49.131,22 met rente.

3.3 De vordering van de erfgenaam steunt samengevat op het volgende.
De tussenpersoon heeft de verzekeringneemster verkeerd geadviseerd toen hij haar aanraadde de lijfrentes te verzekeren. Zij had een slechte gezondheid en zij had volgens de haar behandelende artsen niet lang meer te leven. Zij was 62 jaar oud, zij had tweemaal een niertransplantatie ondergaan en was in het jaar 1997 getroffen door een herseninfarct als gevolg waarvan zij nauwelijks kon communiceren. Zij leed voorts aan verhoogde bloeddruk. Van financiële zaken had zij geen verstand. De tussenpersoon had de verzekeringneemster in ieder geval moeten adviseren contra-verzekeringen aan te gaan.

3.4 De tussenpersoon heeft tot zijn verweer, samengevat weergegeven, het volgende aangevoerd:
- De erfgenaam is niet ontvankelijk omdat hij de onderhavige vordering alleen gezamenlijk met zijn deelgenoten in de nalatenschap van de verzekeringneemster had kunnen instellen. Dat de andere deelgenoten instemden met het instellen van de onderhavige vordering is niet gebleken.
- Hoe de gang van zaken is geweest bij de bemiddeling in 2000 is niet meer vast te stellen omdat een cliëntendossier ontbreekt en de desbetreffende medewerkster niet meer bij de tussenpersoon in dienst is.
- De erfgenaam heeft niet bewezen dat de verzekeringneemster niet in staat was haar wil te bepalen.
- De verzekeringneemster had in de termijn van drie maanden tussen de aanvraag van de verzekering en het opmaken van de polis nog van de verzekering kunnen afzien. Bovendien had de verzekeringneemster na de toezending van de polissen nog een bedenktijd van veertien dagen. Hiermee doelt de tussenpersoon op art. 3 lid 2 van de door toepasselijke algemene voorwaarden van levensverzekering van de verzekeraar. Ook de mederekeninghouders op wier naam de gezamenlijke rekening stond hebben niet tegen het aangaan van de verzekering geprotesteerd.
- Dat de verzekeringneemster geen ervaring had met financiële zaken ontsloeg haar niet van haar eigen verantwoordelijkheid bij het sluiten van de lijfrente-verzekeringen.

3.5 De Geschillencommissie heeft de erfgenaam niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft zij het volgende overwogen. De verzekeringneemster had drie erfgenamen. De erfgenaam is slechts één van de deelgenoten in de nalatenschap en wel voor één derde deel. De erfgenamen kunnen naar het oordeel van de Geschillencommissie ageren omdat de rechten van de verzekeringneemster op hen zijn overgegaan; zij kunnen niet op eigen titel ageren. Hierbij is in beginsel rechtens noodzakelijk dat tegenover alle bij de rechtsbetrekking betrokkenen in dezelfde zin wordt beslist. De erfgenaam heeft echter ervoor gekozen zich alleen, zonder de overige erfgenamen, tot de Geschillencommissie te wenden en te onderwerpen aan een door haar uit te brengen advies. In de bindend adviesprocedure is het niet mogelijk de andere erfgenamen alsnog daarin te betrekken.

3.6 Ten overvloede heeft de Geschillencommissie overwogen dat het gaat om feiten die zich hebben voorgedaan in het jaar 2000. Het gaat derhalve om feiten die naar het oordeel van de Geschillencommissie te ver in het verleden liggen als bedoeld in artikel 10 lid 1, onder e, van het Reglement Geschillencommissie.
De Geschillencommissie zou dan ook op grond van deze bepaling de zaak niet verder in behandeling hebben genomen.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de erfgenaam

4.1.1 In de aanvulling van zijn beroepschrift van 8 december 2009 heeft de erfgenaam onder 16 een grief gericht tegen het oordeel van de Geschillencommissie dat hij niet in zijn vordering kan worden ontvangen. De erfgenaam voert aan dat hij niet ervoor heeft gekozen zijn vordering alleen te voeren. Hij was genoodzaakt de vordering alleen in te stellen omdat zijn zusters om persoonlijke- en gezondheidsredenen niet konden, durfden of wilden meedoen. Deze grief stemt overeen met hetgeen de erfgenaam in zijn inleidende klacht en in zijn brief van 8 juli 2008 aan de Geschillencommissie heeft geschreven, samengevat, dat hij ook het (financiële) belang van zijn zusters behartigde. Deze wilden echter om emotionele en gezondheids-redenen niet bij de vordering worden betrokken. Daarom beperkte de erfgenaam zijn vordering in eerste aanleg tot één derde deel van de totale vordering.

4.1.2 Iedere deelgenoot in een gemeenschap is volgens art. 3:171 BW in beginsel bevoegd tot het instellen van rechtsvorderingen en het indienen van verzoekschriften ter verkrijging van een rechterlijke uitspraak ten behoeve van de gemeenschap. In deze regel ligt, zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld in zijn arrest van 24 april 1992, NJ 1992, 461, besloten dat een deelgenoot in zijn vordering of verzoek kan worden ontvangen, ook indien de andere deelgenoten niet als procespartijen in het geding zijn. Indien een of meer deelgenoten van deze bevoegdheid gebruik maken en een rechtsvordering ten behoeve van de gezamenlijke deelgenoten instellen, heeft het daarop gewezen en in kracht van gewijsde gegane vonnis, naar het oordeel van de

Hoge Raad, bindende kracht voor alle deelgenoten, dus ook voor diegenen die niet als formele procespartijen aan het geding hebben deelgenomen. Zij moeten allen als partij in de zin van art. 67 (oud) Rv (thans art. 236 Rv), worden beschouwd.

4.1.3 Hetgeen in art. 3:171 BW is bepaald geldt ook voor de beoordeling van een geschil door de Geschillencommissie en de Beroepscommissie. Het standpunt van de erfgenaam zoals hiervoor onder 4.1.1 is weergegeven moet aldus worden begrepen dat hij de onderhavige vordering primair heeft ingesteld ten behoeve van de nalatenschap. Hij heeft slechts subsidiair, voor het geval zou worden geoordeeld dat hij niet voor de gemeenschappelijke deelgenoten zou kunnen optreden, de vordering voor zijn deel in de nalatenschap ingesteld.

4.1.4 Gesteld noch gebleken is dat zich een omstandigheid voordoet die uitsluit dat de erfgenaam ten behoeve van de gemeenschap zou kunnen optreden zoals in art. 3:171 BW is bedoeld. De erfgenaam is derhalve bevoegd tot het instellen van rechtsvorderingen en het indienen van verzoekschriften ter verkrijging van een rechterlijke uitspraak ten behoeve van de gemeenschap.

4.1.5 De omstandigheid dat de erfgenaam alleen, niet gezamenlijk met de andere erfgenamen van de verzekeringneemster, de onderhavige vordering aanhangig heeft gemaakt staat derhalve niet eraan in de weg dat hij in zijn primaire vordering ontvankelijk is.

4.2.1 Nu de erfgenaam niet op de door de Geschillencommissie vermelde grond niet-ontvankelijk is in hetgeen hij vordert, dient de hiervoor onder 3.6 vermelde, ten overvloede door de Geschillencommissie aangevoerde, grond voor niet ontvankelijkheid van de erfgenaam te worden onderzocht. Daartegen heeft de erfgenaam in de aanvulling van zijn beroepschrift onder 24 derde en vierde aandachtspunt de grief aangevoerd, samengevat, dat de feiten waarover het hier gaat zich voordeden in 2000 en dat niet kan worden gezegd dat zij in een te ver verleden zijn voorgevallen zoals is bedoeld in art. 10 lid 1, onder e Reglement Geschillencommissie.

4.2.2 Omdat aan de belangen van een consument afbreuk zou worden gedaan als reeds spoedig sprake ervan zou zijn dat de feiten waarop het door hem aan de Geschillencommissie voorgelegde geschil in een te ververleden liggen, moet terughoudendheid worden betracht met betrekking tot het oordeel dat de desbetreffende feiten zich in een te ver verleden hebben voorgedaan.
Het antwoord op de vraag of de feiten waarop een geschil betrekking heeft in een te ver verleden liggen zoals bedoeld in art. 10 lid 1, onder e, Reglement Geschillencommissie hangt overigens af van de omstandigheden van het geval.

4.2.3 Bij de beoordeling van de onderhavige vordering gaat het om de vraag of de tussenpersoon is tekortgeschoten bij het geven van een advies en bij bemiddeling ter zake van het aangaan van twee verzekeringen betreffende lijfrente in het jaar 2000. De erfgenaam heeft zijn klacht in een brief van 6 november 2006 voorgelegd aan de directie, afdeling klachtenmanagement. Dit was voorwaarde voor behandeling van de klacht door van de Ombudsman Financiële Dienstverlening tussenpersoon (art. 5, onder a, Reglement Ombudsman Financiële Dienstverlening). Behandeling door de Ombudsman was vervolgens voorwaarde voor behandeling van de klacht door de Geschillencommissie (art. 7 lid 1, onder c, Reglement Geschillencommissie). Niet kan worden gezegd dat de feiten waarop de klacht betrekking heeft op 6 november 2006 in een te ver verleden lagen. Deze datum is beslissend voor de beoordeling of hiervan sprake is omdat de tussenpersoon vanaf dit tijdstip ermee rekening diende te houden dat de klacht zou worden voorgelegd aan de Geschillencommissie.
Bij dit een en ander is voorts van belang dat geen sprake is van een gecompliceerd feitelijk gebeuren. De tussenpersoon heeft daarover in zijn verweerschrift in hoger beroep vermeld dat het hier ging om een betrekkelijk eenvoudige overeenkomst. Uitgaande van de onder 4.2.2 vermelde uitgangspunten is de Beroepscommissie daarom van oordeel dat niet kan worden gezegd dat zich hier een geval voordoet zoals is bedoeld in art. 10 lid 1 aanhef, en onder e, Reglement Geschillencommissie.

4.2.4 Deze bepaling staat daarom niet eraan in de weg dat de erfgenaam in zijn vordering wordt ontvangen.

5. Inhoudelijke beoordeling van de vordering van de erfgenaam

5.1 Nu de erfgenaam alsnog in zijn hiervoor onder 3.2 beschreven vordering moet worden ontvangen dient de beroepscommissie het geschil in volle omvang te behandelen.

5.2.1 De erfgenaam heeft in de loop van de procedure enige malen gespecificeerd gesteld dat de verzekeringneemster aan een aantal ernstige kwalen heeft geleden. In zijn repliek van 7 januari 2009 vermeldt de erfgenaam dat verzekeringneemster onder meer is getroffen door een herseninfarct. Daaromtrent heeft de erfgenaam bij de behandeling van zijn beroep vermeld dat dit zich heeft voorgedaan in 1997 en dat hij, om de verzekeringneemster hulp te bieden, toen zijn werkzaamheden in het Verenigd Koninkrijk heeft beëindigd en geruime tijd te harer ondersteuning ten huize van de verzekeringneemster heeft verbleven. Voorts heeft de verzekeringneemster, naar de erfgenaam heeft gesteld, een hartoperatie ondergaan in verband met een myxoma. De verzekeringneemster heeft bovendien tweemaal een niertransplantatie ondergaan en had een verhoogde bloeddruk. Deze bijzonderheden vinden bevestiging in het tot de stukken van het geding behorende obductierapport.

5.2.2 De tussenpersoon heeft de door de erfgenaam gestelde gegevens betreffende de lichamelijke gesteldheid van de verzekeringneemster niet ontkend. Naar zijn oordeel is echter niet aangetoond dat zij in 2000 een zeer korte levensverwachting had en is bovendien niet meer vast te stellen of de gestelde korte levensverwachting in 2000 voor de tussenpersoon kenbaar was. Volgens de tussenpersoon zegt het obductierapport dat door de erfgenaam wordt aangeboden als bewijs voor haar lichamelijke gezondheid niets over haar levensverwachting in 2000 en evenmin iets over de vraag of deze lichamelijke toestand op dat moment voor de bank kenbaar was.

5.2.3 De Beroepscommissie is van oordeel dat gelet op de hetgeen de erfgenaam heeft gesteld omtrent de gezondheidstoestand van de verzekeringneemster ten tijde van het aangaan van de onderhavige lijfrenteverzekeringen onvoldoende door de tussenpersoon is weersproken. In dit geding staat daarom vast dat de verzekeringneemster twee niertransplantaties had ondergaan, een hartoperatie had ondergaan ter verwijdering van een myxoma en in 1997 is getroffen door een herseninfarct als gevolg waarvan verlammingsverschijnselen bij haar zijn opgetreden. Ten slotte staat vast dat zij leed aan verhoogde bloeddruk.

5.2.4 Hetgeen onder 5.2.3 is overwogen moet leiden tot de gevolgtrekking dat de levensverwachting van de verzekeringneemster ten tijde van het aangaan van de onderhavige overeenkomsten beduidend lager was dan de gemiddelde levensduur van een gezonde vrouw van 62 jaar.

5.3.1 Vooropgesteld moet worden dat de koopsom voor een lijfrenteverzekering als regel is gebaseerd op het gemiddelde van de bij de leeftijd van de verzekerde behorende levensverwachting, ongeacht diens feitelijke levensverwachting. Uitgangspunt is voorts dat een lijfrenteverzekering een kansovereenkomst is.
In beginsel zal degene die voor zich of voor een ander een lijfrente bedingt ervan uitgaan dat de kansen voor hem dan wel een andere belanghebbende enerzijds en die van de verzekeraar die de lijfrente toezegt anderzijds, min of meer gelijk dienen te zijn. De kansen voor de begunstigde worden nadelig beïnvloed door een lagere levensverwachting van de verzekerde.

5.3.2 Een assurantietussenpersoon dient tegenover zijn opdrachtgever de zorg te betrachten die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsgenoot mag worden verwacht. Dit brengt mee in een geval waarin de tussenpersoon de opdracht heeft om te adviseren over het aangaan van een lijfrenteverzekering, dat de tussenpersoon zich, ter beoordeling van de levensverwachting van de verzekerde, vergewist van diens gezondheid. Mocht aan de tussenpersoon blijken dat de verzekerde niet in een goede gezondheid verkeert vergeleken met een gemiddelde persoon van dezelfde leeftijd, dan zal hij de verzekeringnemer erop moeten wijzen dat de gerede kans bestaat dat de verzekerde voortijdig overlijdt zodat wat de lijfrenteverzekering sprake is van ongelijke kansen en daarmee van een voor hem als belanghebbende nadelige overeenkomst.

Hij zal daarom in dit geval het aangaan van de overeenkomst moeten ontraden. Hij zal voorts alleen dan mogen overgaan tot bemiddeling bij het aangaan van zodanige verzekering indien hij zich ervan heeft vergewist dat de verzekeringnemer zich terdege ervan bewust is dat de gerede kans bestaat dat de verzekerde vroegtijdig zal komen te overlijden zodat de overeenkomst nadelig is voor hem als belanghebbende, maar desondanks de overeenkomst wenst aan te gaan.

5.4.1 In dit geding is de vraag aan de orde of de tussenpersoon de onder 5.3.3 beschreven zorg in acht heeft genomen. Ingevolge art. 150 Rv rust op de erfgenaam die stelt dat de tussenpersoon in zijn adviserende taak is tekort geschoten in beginsel de last de feitelijke grondslag van de gestelde tekortkoming(en) aan te tonen.

5.4.2 De tussenpersoon is echter bij uitstek degene die in staat is inzicht te geven hoe hij de opdracht tot advisering heeft uitgevoerd. Op de tussenpersoon rust daarom een verzwaarde stelplicht zoals deze in de rechtspraak van de Hoge Raad tot ontwikkeling is gekomen, zie onder meer HR 20 november 1987, NJ 1988, 500 en HR 15 december 2006, NJ 2007, 203. Deze verzwaarde stelplicht komt in het onderhavige geval erop neer dat de tussenpersoon die de stelling dat hij in de uitvoering van de overeenkomst is tekortgeschoten betwist, ter motivering van deze betwisting voldoende feitelijke gegevens dient te verstrekken ten einde aan de verzekeringnemer of verzekeringneemster of aan degene op wie zijn of haar rechten zijn overgegaan, aanknopingspunten te verschaffen voor eventuele bewijslevering.

5.4.3 De tussenpersoon heeft bij zijn bestrijding van het gemotiveerde verwijt van de erflater dat de tussenpersoon is tekortgeschoten bij het geven van zijn advies echter geen gegevens verstrekt. Dat hij daartoe niet in staat was omdat hij niet meer over de gegevens beschikt, is een omstandigheid die voor zijn rekening komt. Dit brengt voor het onderhavige geval mee dat de feiten waarop de erfgenaam zijn vordering heeft gegrond als onvoldoende betwist in deze bindend adviesprocedure vaststaan.

5.4.4 Door geen onderzoek te doen naar de gezondheidstoestand van de verzekering-neemster en in verband daarmee haar niet te adviseren geen lijfrenteverzekeringen aan te gaan, is de tussenpersoon tekortgeschoten in de nakoming van de verplichting die hij als assurantieadviseur op zich had genomen. Hiermee heeft de tussenpersoon een norm geschonden die specifiek er toe strekte te voorkomen dat verzekering-neemster één of meer lijfrenteverzekeringen zou sluiten die, gelet op haar precaire gezondheidstoestand, niet passend voor haar zouden zijn. Nu de tussenpersoon het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt, moet als vaststaand worden aangenomen dat diens vermelde tekortkoming tot gevolg heeft gehad dat lijfrenteverzekeringen zijn gesloten die niet passend en daarmee nadelig voor waren voor de verzekering-neemster. Voorts leidt dit tot de conclusie dat de schade die dit tekortschieten heeft veroorzaakt ook aan de tussenpersoon kan worden toegerekend.

5.4.5 De schade die het tekortschieten van de tussenpersoon tot gevolg heeft gehad, moet worden berekend op het bedrag van de gezamenlijke koopsommen verminderd met het gezamenlijke bedrag van door de verzekeraar uitgekeerde bedragen, zoals hiervoor onder 3.2 berekend.

6. Slotsom

6.1 De Beroepscommissie komt tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet juist is en stelt daarvoor de hierna te noemen beslissing in de plaats.

6.2 De tussenpersoon dient aan de deelgenoten in de nalatenschap van de verzekeringneemster een bedrag te vergoeden van € 49.131,22 met de wettelijke rente met ingang van 5 januari 2008 tot aan de dag van volledige voldoening van het genoemde bedrag.

6.3 De Beroepscommissie veroordeelt de tussenpersoon ingevolge artikel 11 leden 4 en 5 van het Reglement Beroepscommissie tot vergoeding van € 3.000,00 ter zake van de door de erfgenaam betaalde bijdrage voor beroep en door hem gemaakte proceskosten.

7. Beslissing

De Beroepscommissie stelt bij bindend advies de volgende beslissing in de plaats van de beslissing van de Geschillencommissie.

Stelt vast dat de tussenpersoon aan de deelgenoten in de nalatenschap van de verzekeringneemster een bedrag dient te vergoeden van € 49.131,22 vermeerderd met de wettelijke rente met ingang van 5 januari 2008 tot aan de dag van volledige voldoening van het genoemde bedrag.

Veroordeelt de tussenpersoon tot vergoeding van € 3.000,00 ter zake van de door de erfgenaam betaalde bijdrage voor beroep en door hem gemaakte proceskosten.